

Księga Joela i Laodycejski Kościół Adwentystów Dnia Siódmego - Numer dwudziesty szósty

Jeff Pippenger

2026-01-12

Numer dwadzieścia sześć

Cztery pokolenia Joela przedstawiają postępujące niszczenie Bożej winnicy od 1863 roku aż do ustawy niedzielnej. Liczba cztery symbolizuje także cztery przymioty charakteru Chrystusa. Cheruby w przybytku mają cztery oblicza i te oblicza odpowiadają czteroczęściowemu podziałowi starożytnego Izraela, gdy obozował wokół przybytku. Przedstawiają też cztery Ewangelie.

A co do podobieństwa ich twarzy: ci czterej mieli twarz człowieka i twarz lwa po prawej stronie; a ci czterej mieli twarz wołu po lewej stronie; ci czterej mieli też twarz orła. Ezechiela 1:10.

A pierwsze zwierzę było podobne do lwa, drugie do cielęcia, trzecie miało twarz jak u człowieka, a czwarte było podobne do orła lecącego. Objawienie 4:7.

Biblia (Księga Liczb 2) opisuje 12 plemion (z wyłączeniem Lewiego, który obozował tuż wokół przybytku) zorganizowanych w cztery obozy po trzy plemiona, rozlokowane na cztery strony świata wokół sanktuarium, każdy pod sztandarem, czyli chorągwią lub proporcem. Układ ten tworzył symboliczną paralelę, w której ziemski obóz odzwierciedla niebiański tron strzeżony przez cheruby.

Juda był zwrócony na wschód, ku wschodzącemu słońcu, u wejścia do świątyni. Chorągwią Judy był lew, gdyż przedstawia on Lwa z pokolenia Judy. Z Judą były dwa plemiona: Issachar i Zabulon. W wizji Jana pierwsze zwierzę było podobne do lwa, podobnie jak cheruby Ezechiela miały oblicze lwa. Na południu był Ruben, symbol człowieka, wraz z Symeonem i Gadem. Na zachodzie był Efraim, z Beniaminem i Manassesem, reprezentowani przez woła. Na północy był Dan, z Aszerem i Neftalim, reprezentowani przez orła. Powiązania plemion z czterema obliczami niebiańskiej świątyni znajdują odzwierciedlenie w czterech ewangeliach.

Mateusz jest Lwem z pokolenia Judy, Marek — wołem ofiarnym, Łukasz — człowiekiem, a Jan — wysoko szybującym orłem. Chrystus jako Lew z pokolenia Judy przedstawia się jako Ten, który pieczętuje i odpieczętowanie Swoje prorocze Słowo. Ewangelia Mateusza ma więcej bezpośrednich odniesień do wypełnień prorocstw mesjańskich (12) niż trzy pozostałe ewangelie razem wzięte. Nie ma porównania.

Ewangelia według Mateusza przedstawia prorocze Słowo Boże. Łukasz, który był lekarzem, przedstawia swoją Ewangelię z perspektywy Chrystusa jako Syna Człowieczego, bo Łukasz jest obliczem człowieka. Marek przedstawia swoją Ewangelię o Chrystusie z perspektywy ofiary, którą reprezentował Chrystus, bo Marek jest wołem. Jan jest wysoko szybującym orłem, który

przedstawił głębokie sprawy Boże w swoim przedstawieniu Ewangelii o Chrystusie.

Ważne jest, aby rozumieć Ewangelię Mateusza tak, jak jest ukazana w proroczym Słowie. Ewangelia Mateusza jest Lewem z pokolenia Judy, Mistrzem Jego prorocznego Słowa, Przedziwnym Liczącym tajemnice, Przedziwnym Lingwistą, tym, który pieczętuje i odpieczętowanie Jego Słowa. Jezus jest Alfą i Omegą i On jest Słowem. Pierwsza księga Nowego Testamentu i ostatnia księga Nowego Testamentu są księgami proroczymi. Większość wie o tym w odniesieniu do Księgi Objawienia, ale mogli nie rozpoznać, że Ewangelia Mateusza jest alfą Nowego Testamentu, a zatem musi współbrzmieć z omegą Nowego Testamentu. Musi przedstawiać koniec, którym jest Księga Objawienia.

Dlatego, kiedy w Ewangelii Mateusza znajdujemy równoległą do przedstawionej w Księdze Rodzaju (rozdziały 11–22) linię historii przymierza, jest to nic innego jak prawda, którą odpieczętowanie Lew z plemienia Mateusza. Obecnie odpieczętowanie się dwanaście rozdziałów historii przymierza, przedstawionych w Księdze Rodzaju, Ewangelii Mateusza i Apokalipsie, a to, co rozpoznajemy, to że rozdział dwudziesty trzeci u Mateusza przedstawia oddzielenie mądrych i głupich w przypowieści o winnicy. Osiem biada przeciw dawnemu ludowi przymierza, które znajdują swój proroczy odpowiednik w ośmiu duszach, które reprezentują sto czterdzieści cztery tysiące wchodzących do arki ocalenia. Rozdział 23 jest przedstawieniem dzieła, które rozpoczęło się w niebiańskiej świątyni, gdy 2300 dni dobiegło końca 22 października 1844 roku, i stanie się tak ponownie wraz z rychło nadchodzącym prawem niedzielnym. Rozdział 23 wskazuje na tę prawdę.

Rozdział dwudziesty czwarty ma miejsce, gdy Chrystus właśnie zakończył swój dialog z odstępczym Izraelem i po raz ostatni opuścił żydowską świątynię. Liczba 24 jest symbolem przejścia od starożytnego do współczesnego Izraela, czyli dokładnie tego punktu w historii proroczej, w którym stanął Chrystus, gdy przedstawił swoje poselstwo w dwudziestym czwartym rozdziale Ewangelii Mateusza. Proroctwo poselstwo dwudziestego czwartego rozdziału Ewangelii Mateusza jest Bożą ilustracją metodologii „linia na linię”, która w sposób szczególny odnosi się do historii millerystów, a więc także do historii stu czterdziestu czterech tysięcy. Liczbę 24 przedstawia kościół z Objawienia 12, który stoi na księżycu odbijającym światło słońca sprawiedliwości. Na jej głowie jest dwanaście gwiazd, które reprezentują 24, gdyż przedstawia ona historię prowadzącą do narodzin Chrystusa, kiedy 12 plemion starożytnego Izraela miało stać się dwunastoma uczniami współczesnego Izraela. W rozdziale dwudziestym czwartym przedstawiona jest historia millerystów od 1798 aż do wielkiego rozczarowania. Potem następuje rozdział 25.

Liczba 25 jest symbolem Lewitów, zarówno dobrych, jak i złych, ale równie istotne jest to, że oznacza oddzielenie mądrych i niegodziwych Lewitów. Rozdział 25 Ewangelii Mateusza przedstawia, na podstawie trzech świadków, czyli trzech przypowieści, proces oddzielenia, który liczba dwadzieścia pięć symbolizuje. Oczywiście przypowieść o dziesięciu pannach przedstawia historię millerystów, a także historię stu czterdziestu czterech tysięcy. Ta historia jest historią pierwszego anioła, przypowieść o talentach jest drugim aniołem, a przypowieść o owcach i kozłach jest sądem trzeciego anioła.

Rozdziały dwudziesty szósty–dwudziesty ósmy przedstawiają historię od Paschy aż do ewangelicznego posłannictwa po ukrzyżowaniu.

I stało się, gdy Jezus zakończył wszystkie te słowa, rzekł do swoich uczniów: Wiecie, że za dwa dni będzie święto Paschy i Syn Człowieczy zostanie wydany na ukrzyżowanie. Mateusz 26:1, 2.

Podsumowanie różnych znaków w rozdziale 26 jest następujące: spiszek na zgładzenie Jezusa w wersetach 3–5. Następnie w wersetach 6–13 Jezus zostaje namaszczonej w Betanii. W wersetach 14–16 Judasz zdradza Chrystusa za trzydzieści srebrników. Następnie w wersetach 17–25 Jezus obchodzi Paschę ze swoimi uczniami. W wersetach 26–29 Jezus ustanawia Wieczere Pańską, a w wersecie 30 Jezus zapowiada zaparcie się Piotra. W wersetach 36–46 Jezus jest w Getsemani. W wersetach 47–56 Jezus zostaje pojmany, a w wersetach 57–68 staje przed Kajfaszem i Sanhedrynem. Od wersetu 69 przedstawione jest zaparcie się Chrystusa przez Piotra. Rozdział zawiera dziesięć konkretnych znaków, które mają zostać powtórzone w czasach ostatecznych.

Rozdział dwudziesty siódmy ma również dziesięć odrębnych punktów. Jezus zostaje wydany Piłatowi, potem Judasz się wiesza, następnie Jezusa stawia się przed Piłatem, potem zostaje wybrany Barabasz, Piłat wydaje Jezusa na ukrzyżowanie, potem Jezusa wyszydają, potem następuje ukrzyżowanie, potem następuje śmierć Jezusa, potem Jezus zostaje pochowany, a potem straż przy grobie zeznaje.

Rozdział dwudziesty ósmy zawiera tylko trzy drogowskazy: pierwszym jest zmartwychwstanie, potem kłamstwo Sanhedrynu, a następnie Wielkie Posłannictwo. To trzy rozdziały z dwudziestoma trzema odrębnymi drogowskazami krzyża, które powtórzą się w historii stu czterdziestu czterech tysięcy.

Mateusz 26 - Dziesięć drogowskazów

1. Spiszek arcykapłanów i starszych, aby zabić Jezusa (ww. 3–5)
2. Namaszczenie w Betanii przez kobietę z alabastrowym naczynkiem (ww. 6-13)
3. Judasz zgadza się zdradzić Jezusa za trzydzieści srebrników (ww. 14–16)
4. Przygotowanie i spożycie Paschy z uczniami (ww. 17–25)
5. Ustanowienie Wieczery Pańskiej (ww. 26–29)
6. Zapowiedź zaparcia się Piotra (ww. 30–35)
7. Agonia w Getsemani (ww. 36-46)
8. Zdrada i pojmanie Jezusa (ww. 47-56)
9. Jezus sądzony przed Kajfaszem i Sanhedrynem (ww. 57–68)
10. Trzykrotne zaparcie się Piotra (ww. 69–75)

Mateusz 27 - Dziesięć drogowskazów

1. Jezus wydany Piłatowi (ww. 1–2)

2. Żal Judasza i jego samobójstwo (ww. 3-10)
3. Jezus przed Piłatem - formalny proces rzymski (ww. 11-14)
4. Wybór Barabasa zamiast Jezusa (ww. 15-26)
5. Piłat wydaje Jezusa na ukrzyżowanie (w ramach uwolnienia Barabasa)
6. Drwiny i biczowanie ze strony żołnierzy (ww. 27-31)
7. Ukrzyżowanie (ww. 32-44)
8. Śmierć Jezusa (ww. 45-50)
9. Nadprzyrodzone znaki i pochówek dokonany przez Józefa z Arymatei (ww. 51-61)
10. Wystawienie straży przy grobie (ww. 62-66)

Ewangelia według Mateusza 28 - Trzy drogowskazy

1. Zmartwychwstanie i pusty grób (ww. 1-10)
2. Kłamstwo arcykapłanów i starszych skierowane do żołnierzy (ww. 11-15)
3. Wielkie posłannictwo (ww. 16-20)

Tak jak doświadczenie Chrystusa, od namaszczenia w Betanii aż po Wielkie Posłannictwo, wyznaczyło kres Jego ziemskiej służby i początek głoszenia ewangelii wszystkim narodom, tak te same kamienie milowe powtarzają się w doświadczeniu Bożej reszty, gdy zbliża się ona do zakończenia czasu łaski i swego ostatecznego zwycięstwa.

Rozdziały od dwudziestego szóstego do dwudziestego ósmego przedstawiają historię Paschy opartą na 23 odrębnych punktach orientacyjnych, które powtarzają się w historii prowadzącej do prawa niedzielnego i następującej po nim.

Przyjście Chrystusa jako naszego Arcykapłana do miejsca najświętszego, w celu oczyszczenia świątyni, ukazane w Dan. 8:14; przyjście Syna Człowieczego do Przedwiecznego, przedstawione w Dan. 7:13; oraz przyjście Pana do Jego świątyni, zapowiedziane przez Malachiasza, są opisami tego samego wydarzenia; a jest ono także przedstawione przez przyjście oblubieńca na wesele, opisane przez Chrystusa w przypowieści o dziesięciu pannach w Ewangelii Mateusza 25. Wielki bój, 427.

Kres 2300 dni 22 października 1844 roku znajduje swoje powtórzenie w prawie niedzielnym. 23 drogowskazy znajdujące się w ostatnich trzech rozdziałach Mateusza identyfikują drogocenną krew, której używa się do połączenia Boskości z człowieczeństwem.

„Wstawiennictwo Chrystusa za człowiekiem w niebiańskiej świątyni jest równie istotne dla planu zbawienia, jak Jego śmierć na krzyżu. Swoją śmiercią zapoczątkował to dzieło, które po zmartwychwstaniu wstąpił do nieba, by dokończyć. Musimy przez wiarę wejść za zasłonę, ‘gdzie dla nas wszedł poprzednik’. Hebrajczyków 6:20. Tam odbija się światło z krzyża Golgoty. Tam możemy uzyskać jaśniejszy wgląd w tajemnice odkupienia. Zbawienie człowieka zostało dokonane za nieskończoną cenę dla nieba; złożona ofiara w pełni odpowiada najszerszym wymaganiom złamanego prawa Bożego. Jezus otworzył drogę do tronu Ojca, a przez Jego pośrednictwo szczerze pragnienia wszystkich, którzy przychodzą do Niego w

wierze, mogą być przedstawione przed Bogiem.” Wielki bój, 489.

Rozdział 23 Ewangelii Mateusza podkreśla potępienie fałszywego kapłaństwa. Rozdziały od dwudziestego szóstego do dwudziestego ósmego są omegą dla rozdziału dwudziestego trzeciego. Fałszywi lewicy, narastający przez cztery pokolenia bunt starców, wyznaczyli drogowskazy w ostatnich trzech rozdziałach.

Rozdział dwudziesty czwarty określa metodologię „linia po linii” jako metodologię Chrystusa, gdy posługuje się On zniszczeniem Jerozolimy, by opisać rzeczy, które są, które były i które będą.

Upadek Jerozolimy w 70 r. n.e. miał miejsce tego samego dnia roku, w którym Jerozolima została po raz pierwszy zniszczona przez Nabuchodonozora. Zniszczenie Jerozolimy przez Nabuchodonozora było już przeszłością, a historia Chrystusa, gdy Tytus zdobył Jerozolimę, stanowiła typ końca świata. Rozdział 24 Ewangelii Mateusza podkreśla metodologię „linia za linią”, identyfikując w ten sposób „metodologię” jako element świadectwa prorockiego.

To właśnie w rozdziale 24 Chrystus wskazuje na konieczność zrozumienia „ohydy spustoszenia”, o której mówił prorok Daniel, na samo fundamentalne zrozumienie Williama Millera oraz na symbol, który ustanawia wizję w Księdze Daniela. Przedstawia to również bunt adwentyzmu, ponieważ odrzucili millerowskie rozumienie „codziennego” w Księdze Daniela i w ten sposób stali się uczestnikami silnego zwiedzenia z 2 Listu do Tesaloniczan, rozdziału drugiego. Rozdział ten łączy się bezpośrednio z Łukasza 21, identyfikując tym samym okres od 11 sierpnia 1840 do 22 października 1844, który stanowi typ 9/11 aż do prawa niedzielnego. Łączy się także z „czasami pogan” w Łukasza 21:24, co stanowi główny klucz do odkrycia „siedmiu czasów” Mojżesza, a zarazem współgra z mierzeniem świątyni w jedenastym rozdziale Objawienia.

Zaczynając od rozdziału dwudziestego trzeciego, następnie 24 i 25, a potem kończąc rozdziałami 26–27, trzema rozdziałami, które mają dwadzieścia trzy drogowskazy, będące omegą względem alfy rozdziału dwudziestego trzeciego. Rozdział dwudziesty szósty dodany do dwudziestego siódmego i dwudziestego ósmego daje „81”, co jest symbolem kapłaństwa. Na podstawie trzech świadków (Rodzaju, Mateusza i Objawienia) rozdziały 11–22 stanowią jedną linię. Rozdziały 23–28 są linią prawdy, która zaczyna się od 23 i kończy się na 23.

Rozdziały od pierwszego do dziesiątego stanowią pierwszą z trzech proroczych linii w Ewangelii według Mateusza. Dziesięć rozdziałów, po których następuje dwanaście rozdziałów, a następnie sześć rozdziałów. Natchnienie poucza nas, że wszystkie księgi Biblii zbiegają się i znajdują swoje zakończenie w Księdze Objawienia, a zatem wszystkie księgi Biblii zbiegają się i znajdują swoje zakończenie w Ewangelii według Mateusza. Mateusz, jako oblicze lwa z pokolenia Judy, identyfikuje dwanaście odrębnych mesjańskich prorocत्व, a te dwanaście fragmentów wyznacza drogowskazy historii millerystów oraz stu czterdziestu czterech tysięcy. Podobnie jak Księga Objawienia zaczyna się objawieniem Jezusa Chrystusa, tak pierwszy rozdział Ewangelii według Mateusza przedstawia objawienie Jezusa Chrystusa, które łączy się z życiem i świadectwem Mojżesza oraz z historią Antychrysta, jednocześnie identyfikując trzy elementy Kościoła triumfującego, reprezentowane przez proroka, kapłana i króla.

Mateusz rozpoczyna od objawienia Jezusa Chrystusa w kontekście Bożego przymierza z wybranym ludem. Od Abrahama do Dawida było czternaście pokoleń, od Dawida do niewoli babilońskiej było czternaście pokoleń, a od Babilonu do Chrystusa – kolejne czternaście pokoleń. Genealogia Chrystusa u Mateusza koresponduje z Mojżeszem, gdyż Mojżesz jest alfą, a Chrystus – omegą. Sto dwadzieścia lat życia Mojżesza odpowiada stu dwudziestu latom czasu próby w historii Noego. Przymierze Noego jest więc powiązane z przymierzem wybranego ludu. Sto dwadzieścia lat Mojżesza oznacza trzy okresy po czterdzieści lat; pierwszy zakończył się zabiciem przez Mojżesza Egipcjanina pod koniec pierwszych czterdziestu lat, a pod koniec drugiego czterdziestoletniego okresu zostali zabici pierworodni, faraon i jego armia. Drugi czterdziestoletni okres zakończył się buntem w Kadeszu, a trzeci czterdziestoletni okres zakończył się drugim buntem w Kadeszu. Wszystkie trzy linie prorocze alfy kończą się w Kadeszu, a trzy linie prorocze genealogii Mateusza kończą się na Dawidzie, niewoli babilońskiej i Pośląncu przymierza.

Gdy alfa Mojżesza zostaje zestawiona z omegą Chrystusa, istnieje sześć świadectw Kadeszu, czyli roku 1863 i ustawy niedzielnej. Rodowód z Ewangelii Mateusza umieszcza króla Dawida w Kadeszu, gdzie odstępczy adwentyzm zostaje zaprowadzony do Babilonu, gdy Chrystus potwierdza przymierze ze stu czterdziestoma czterema tysiącami. Umieszczenie Dawida przy ustawie niedzielnej ustanawia drugie świadectwo o Dawidzie, przy czym Dawid jest jednym z trzech ludzkich przedstawicieli, którzy rozpoczęli służbę w wieku trzydziestu lat. Chrystus, Dawid, Józef i Ezechiel wszyscy rozpoczęli swoją pracę w wieku trzydziestu lat. Razem ci czterej trzydziestoletni, którzy rozpoczęli służbę, reprezentują połączenie boskości z człowieczeństwem, gdy Kościół wojujący zostaje przemieniony w Kościół triumfujący. Ten Kościół składa się z proroka, kapłana i króla. Ta przemiana jest zaznaczona przy ustawie niedzielnej, która jest także Kadeszem, więc Dawid w rodowodzie Mateusza odpowiada trzydziestoletniemu Dawidowi.

Trzydzieści lat przygotowania nawiązuje do czterystu trzydziestu lat przymierza z Abrahamem, a także do wieku kapłana oraz do 1290 lat z Daniela 12:11. W następnym artykule rozważymy każde z tych dwunastu mesjańskich prorocत्व w Ewangelii Mateusza. Najpierw wyróżniamy w Ewangelii Mateusza trzy linie prorocze: rozdziały od pierwszego do dziesiątego, następnie od jedenastego do dwudziestego drugiego, a potem od dwudziestego trzeciego do dwudziestego ósmego.

Przez pewien czas po rozczerowaniu w 1844 roku podzielałem, wraz z ruchem adwentowym, przekonanie, że drzwi miłosierdzia zostały wówczas na zawsze zamknięte dla świata. Takie stanowisko przyjąłem, zanim otrzymałem moje pierwsze widzenie. To światło dane mi przez Boga skorygowało nasz błąd i pozwoliło nam dostrzec właściwe stanowisko.

Wciąż jestem zwolennikiem teorii zamkniętych drzwi, ale nie w takim znaczeniu, w jakim początkowo używaliśmy tego terminu, ani w znaczeniu, w jakim używają go moi przeciwnicy.

Za dni Noego były zamknięte drzwi. W tamtym czasie doszło do wycofania się Ducha Bożego z grzesznej ludzkości, która zginęła w wodach Potopu. Sam Bóg przekazał Noemu przesłanie o zamkniętych drzwiach: „Mój Duch nie będzie na zawsze spierał się z człowiekiem, gdyż on również jest ciałem; niech więc jego dni będą sto dwadzieścia lat” (Rodzaju 6:3).

Za dni Abrahama drzwi zostały zamknięte. Miłosierdzie przestało wstawiać się za mieszkańcami Sodomy, a wszyscy, z wyjątkiem Lota wraz z jego żoną i dwiema córkami, zostali pochłonięci przez ogień zesłany z nieba.

Za czasów Chrystusa były zamknięte drzwi. Syn Boży oświadczył niewierzącym Żydom tamtego pokolenia: «Oto wasz dom pozostaje wam pusty» (Mateusza 23:38).

Spoglądając wzdłuż biegu czasu ku dniom ostatecznym, ta sama nieskończona moc oznajmiła przez Jana: „To mówi Święty, Prawdziwy, Ten, który ma klucz Dawida, Ten, który otwiera, a nikt nie zamknie; i zamyka, a nikt nie otworzy” (Objawienie 3:7).

Ukazano mi w widzeniu i nadal wierzę, że w 1844 roku drzwi były zamknięte. Wszyscy, którzy ujrzeli światło poselstw pierwszego i drugiego anioła i odrzucili to światło, zostali pozostawieni w ciemności. A ci, którzy je przyjęli i otrzymali Ducha Świętego, który towarzyszył głoszeniu poselstwa z nieba, a następnie wyrzekli się wiary i uznali swoje doświadczenie za złudzenie, tym samym odrzucili Ducha Bożego i On już do nich nie przemawiał.

Ci, którzy nie widzieli światła, nie ponosili winy za jego odrzucenie. Jedynie do tej grupy, która wzgardziła światłem z nieba, Duch Boży nie mógł dotrzeć. A do tej grupy — jak już wspomniano — należeli zarówno ci, którzy odmówili przyjęcia poselstwa, gdy im je przedstawiono, jak i ci, którzy, otrzymawszy je, później wyrzekli się swojej wiary. Ci mogli mieć pozór pobożności i utrzymywać, że są naśladowcami Chrystusa; lecz nie mając żywej więzi z Bogiem, zostaliby wzięci w niewolę przez zwiedzenia szatana. W widzeniu ukazane są te dwie klasy — ci, którzy uznali światło, za którym podążali, za zwiedzenie, oraz bezbożni tego świata, którzy, odrzuciwszy światło, zostali odrzuceni przez Boga. Nie ma tu mowy o tych, którzy nie widzieli światła, a więc nie byli winni jego odrzucenia. Wybrane poselstwa, księga 1, s. 62, 63.

To ci, którzy w wierze podążają za Jezusem w wielkim dziele pojednania, otrzymują korzyści z Jego pośrednictwa w ich imieniu, podczas gdy ci, którzy odrzucają światło ukazujące to dzieło służby, nie odnoszą z niego pożytku. Żydzi, którzy odrzucili światło dane przy pierwszym przyjściu Chrystusa i odmówili uwierzenia w Niego jako Zbawiciela świata, nie mogli otrzymać przebaczenia za Jego pośrednictwem. Gdy Jezus przy swoim wniebowstąpieniu wszedł przez własną krew do niebiańskiej świątyni, aby rozlać na swoich uczniów błogosławieństwo swojego pośrednictwa, Żydzi zostali pozostawieni w całkowitej ciemności, by kontynuować swoje bezużyteczne ofiary i dary. Posługa figur i cieni ustała. Drzwi, przez które ludzie wcześniej mieli przystęp do Boga, nie były już otwarte. Żydzi odmówili szukania Go w jedyny sposób, w jaki można Go było wtedy odnaleźć, przez posługę w niebiańskiej świątyni. Dlatego nie mieli społeczności z Bogiem. Dla nich drzwi były zamknięte. Nie znali Chrystusa jako prawdziwej ofiary i jedyne Pośrednika przed Bogiem; dlatego nie mogli otrzymać korzyści z Jego pośrednictwa.

Stan niewierzących Żydów ilustruje stan lekkomyślnych i niewierzących pośród tych, którzy deklarują się jako chrześcijanie, a którzy świadomie ignorują dzieło naszego miłosiernego Najwyższego Kapłana. W typicznej służbie, gdy najwyższy kapłan wchodził do Najświętszego

Miejsca, cały Izrael miał obowiązek zgromadzić się wokół przybytku i w najuroczystszy sposób ukorzyć swoje dusze przed Bogiem, aby otrzymać przebaczenie swoich grzechów i nie zostać odłączonymi od zgromadzenia. Tym bardziej niezbędne jest w tym antytypicznym Dniu Pojednania, abyśmy rozumieli dzieło naszego Najwyższego Kapłana i wiedzieli, jakie obowiązki na nas spoczywają.

Ludzie nie mogą bezkarnie odrzucać ostrzeżenia, które Bóg w swoim miłosierdziu im posyła. Za dni Noego zostało posłane z nieba do świata poselstwo, a ich zbawienie zależało od tego, jak je potraktują. Ponieważ odrzucili to ostrzeżenie, Duch Boży został odjęty grzesznemu rodzajowi ludzkiemu i zginęli w wodach Potopu. Za czasów Abrahama miłosierdzie przestało wstawiać się za winnymi mieszkańcami Sodomy i wszyscy, z wyjątkiem Lota z żoną i dwiema córkami, zostali pochłonięci przez ogień zesłany z nieba. Podobnie za dni Chrystusa. Syn Boży powiedział niewierzącym Żydom tamtego pokolenia: "Oto wasz dom zostaje wam pusty." Mateusza 23:38. Spoglądając ku dniom ostatecznym, ta sama Nieskończona Moc oświadcza o tych, którzy "nie przyjęli miłości prawdy, aby mogli być zbawieni": "Dlatego Bóg ześle na nich silne zwiedzenie, aby uwierzyli kłamstwu, aby zostali potępieni wszyscy, którzy nie uwierzyli prawdzie, lecz upodobali sobie nieprawość." 2 Tesaloniczan 2:10-12. Gdy odrzucają nauki Jego słowa, Bóg cofa swego Ducha i pozostawia ich zwiedzeniom, które miłują." Wielki bój, 430, 431.